

A kétharmados választási győzelemmel az MSZP-SZDSZ mellett tulajdonképpen az egész komprádorburzsoáziára mért hatalmas, reméljük végső csapást, a Fidesz-KDNP pörölyével a magyar keresztény középosztály. Ez a megállapítás semmiképpen nem ennek a választási győzelemnek a Fidesztől, mint párttól és az aktivisták tízezreitől és elsősorban Orbán Viktortól való elvitatása, hanem történelmi tartalmának, lényegének és jelentőségének meghatározása. Ez történt. Ezért mondhatta Orbán, hogy ez forradalom volt. Ennek a ritka történelmi jelenségnek a megértéséhez, hogy tudniillik egy, a fennálló rendszeren belüli szabályos választás mélyreható változást, rendszerváltozást eredményez, vagyis lehetetlent valósít meg, történelmi példák állnak sorba. Tény, hogy volt már ilyen.

Mussolini, mielőtt bevonult Rómába, maga mögé állította az olaszok többségét, Hitler még több erőszakos elemet, masírozást felhasználva választást nyert, mégpedig tulajdonképpen a kommunisták ellen, mert a Versailles-i béke sújtotta Németországban annyira elviselhetetlen volt az élet, hogy valakinek jönnie kellett. Kemál Atatürk elsőpró erejű mozgalom élén változtatta meg és próbálta modernizálni Törökországot. A példák természetesen csak esetüket illetően hasonlítanak a Fidesz győzelméhez, jellegbeli hasonlóság nincs köztük. Semmi közük egymáshoz, de majd jön a komprádorsajtó és ráfogja. A Népszabadságban az évek óta csak nyilas-kutatással és nácizással foglalkozó Nyerges András már elő is állt egy Orbánra terhelő párhuzammal. Ehhez elvakult gyűlöletre van szükség, mert a vak is látja, hogy itt most éppen az ellenkezője történik: a kétharmados többség megteremti a demokráciát, a többségét, a magyart.

Ha a belülről megváltoztatott rendszereket nézzük, több azonosságot is találunk. Mind a három esetben fennáll az elégedetlenség és a régi rendszer működésképtelensége. A borzalmas

korruptió is egyaránt jelen van bennük.

A Fidesz kétharmados győzelmét is ez az elemi erejű elégedetlenség és harag tette lehetővé. A Fidesz természetesen kampányolt is és igyekezett kihasználni a lelepleződések, az MSZP és az SZDSZ kádereinek sorozatos őrizetbe vételeit. Feltételezhető az is, hogy a fő nyomozó, bűnüldöző szervek, elsősorban az ügyészség maga is, megundorodott a kormánytól, s egy mélyebb, sokkal későbbi történelmi vizsgálat még mélyebb összeköttetéseket is felvillanthat, de a fő ok kétségtelenül a rend-szer beteges romlottsága volt. Az ország bűnözők kezére került, akik a politikai hatalmat egy pokolian szervezett és mesterien álcázott mód-szerrel, rablásra, off-shore cég-alapításra, törvénytelen vagyonszerzésre használták. Ennek a feltárása most elkezdődött, de még sokáig fog tartani, mert ennek a Gy. Augiász Fecónak az istállója töméntelen trágyát halmozott föl. A padlásig és azon is túl.

De mégsem ez az igazi lelepleződés. A kommunistákat, mint gyilkosokat és Gulag-szervezőket, mint sztalinistákat és leninistákat, mint padláslesöprőket, milliók életének tönkretévőit, évtizedek óta rossz ember minőségben tartja számon a közvélemény, csak nem beszél róla, mert fél. Az SZDSZ, mint törtető malteros csapata, aztán mint privatizátorok, bankvezérek, mint reklámozott nagyvágók bűnszövetkezete, úgyszintén közkeletű ismeret és élmény volt százezrek életében. Most, Gyurcsány és Bajnai idején csak a milliárdos mohóság tűnt fel, az embertelenség és a gátlástalanság hihetetlen foka. És a végtelen szemtelenség. A két párt fő tolvajai mögött, – felett? – a komprádor- burzsoázia idegen szívű, esetleg kettős állampolgárságú Joav Blumjai – sukorói telekcserélő – tűntek fel. A rablás szinte nyílttá vált. Az SZDSZ kivált a koalícióból, de benne maradt a jól fizető vezetőállásokban, az állami részvénytársaságokban, Kóka kívülről és belülről pofázott egyszerre, minden törvénytelenre vált és kilátszott, hogy a válságkezelés időhúzás a még elrabolható elrablása érdekében. Minden nagyítás nélkül el lehetett mondani, hogy ilyen még nem volt ebben az országban, talán még Kun Béla rémuralmát is beleértve. Mindezt már az is látta, aki nem akarta látni.

Mégsem ez volt a végső nagy lelepleződés.

Nem, de már itt állunk a kapujában. A Velence tavi kaszinóépítés először felszínre bukkant kulcsembere egy Joav Blum nevű izraeli-magyar kettős állampolgárságú üzletember volt, aki az albertirsai homokon lévő gyümölcsültetvényeit akarta elcserélni a sukorói ingatla-nért, hogy azon egy izraeli – amerikai vállalat (feltehetően egy tisztán zsidókból álló cég – mondja, ma az üzleti viszonyokban és azok etnikai összetételében éppen ezen ügylet által kiokosított ember), felépíthesse Európa legnagyobb kaszinóját. Azt, hogy ez az üzlet nem csupán a telekcseréértékaránytalansága miatt bűzlik, még az a háziasszony is tudja, aki még a sparhelten kavarja a rántást. Aztán jöttek a beismerések. A kormány nemcsak hogy elnéz a telekcseré

aránytalansága felett, és még kiemelt nagyberuházásnak is minősít egy kaszinóépítést, ami önmagában is képtelenség Magyarország mai helyzetében, hanem még két és fél milliárd forinttal támogatja is. S amikor mindez kiszivárog, keresztűzbe kerül, Bajnai-Gyurcsány hirtelen visszavonul, és vizsgálatot rendel el – maga ellen. No, ez már nagyon bűdös, de még mindig nem a végső lelepleződés.

A bukott üzleten keresztül az izraeli – magyar viszony alaptermészetére, az egyoldalú magyar függőségére derült fény, méghozzá a mindenki által érthető üzleti és kormánymozdulatok kibeszélésével, köznap nyelven. Ilyesmi még soha nem fordult elő. Ekkora léket még soha nem kapott rendszer. Kommentárra nem is volt szükség. „Hja”, mondták az emberek. Eddig csak ez a lap, a Magyar Fórum beszélt a ferihegyi vámolásról, az Izraelből érkezők szabad bejárásáról, számatlanságáról, a 2006. október 23-án itt magyarokat verő és a magyar rendőrséget irányító izraeli kommandósokról, a lakópark-építésekről, mint a betelepedés bázisairól, a pláza-építésekről, a régebbi Leumi-Hitelbank nagyszabású pénzosztásáról. Aki olvasta, olvasta, aki hitte, hitte, a nagy nyilvánosság előtt el volt hallgatva. Most pedig odapotytyant a BKV-ügyek mellé, tetézve az egynemű, egyívású halmot. Válaszul, kétségbeesésében, a Bajnai-Gyurcsány kormány az utolsó országgyűlésükön meghozatta a sápadtarcú Joav Blum többségével a holokauszttagadás tilalmáról szóló szájkosártörvényt. De már mindegy volt, a gát átszakadt. És mégsem ez volt a nagy lelepleződés, noha kétségtelen, hogy ez már jócskán beletolt a választási szándékokba és a kétharmados szerelvénnyel előre mozgásába. (Ez inkább népi felismerés volt, amely, mint tudjuk, mindig kései, de annál hatalmasabb.)

A nagy lelepleződés most következett be, amikor a kormány, személyesen Orbán, megszakította IMF-nek való alávetettségünk több évtizedes folyamatát. A kaszinósok lélegzete most szakadt meg. A holokauszt tagadását tiltó törvényben nem bízhattak, a társadalom észre sem vette a meghozatalát. A kiűrtett államkasszában, a felperzselt föld taktikájában pislogott valami remény számukra, de a kormány félvállról vette, hiszen előtte látta, mi történt és bejelentette a bankadót. De még csak bejelentette. Maradt még egy lehetőség: ide érkezik az IMF és szétfújja.

Magyarországon minden Joav-Blum-remény – csak a rövidség kedvéért fogalmazunk így – az IMF eljövételéhez fűződött, már ami az SZDSZ-reményeket, Nyerges András-féle náci vadász-reményeket, a Bauer Tamás-reményeket, a Szekeres Imre-reményeket és a Halmai Gábor-reményeket és a lakóparki reményeket illeti. Jön az IMF és visszaállítja a dolgok természetes, pontosabban holokausztipar adta rendjét. Még pontosabban bankrendjét.

Beszéljünk világosan. A nagy lelepleződés abban áll, hogy az egész komprádorburzsoáziát átható megdöbbenésben, a szószólóik ijedt kikotyogásaiban, a demokráciasiratásban, a

jogállamsíratásban, az "Orbán teljhatalom" bűsz, eszement, előre vetítésében, a méltatlankodásban és a követelésekben, a segélyhívásokban hirtelenül és félreérthetetlenül kifejeződött, hogy mit siratnak: az 1945 óta tartó folyamatos hatalmat. Benne természetesen ezt az elmúlt húsz évet is, amelyben a hatalmat soha nem adták ki, még a Fidesz előző kormányzása idején sem, az Antall-kormány idején pedig éppenséggel újrateremtették.

Most derül ki: a lényegi hatalom, az osztás és irányítás, a privilegizálás, a vagyonszerzés és átörökítés, a képzés és a felső rétegbe emelkedés javai, lehetőségei, a társadalom titkos ellenőrzésének rendszere, hullámozva, és hol durvábbá válva, hol engedékenyebbé szelődülve, mindig a moszkovita négyek köré odaálló, és dinasztiákat magából kitermelő réteg kezében volt, beleértve az utolsó húsz évet is – és, hogy a demokrácia voltaképpen most teremtdött meg. Most indul kétharmados többsége ellenére, kalandos és veszélyes útjára. Ez a nagy lelepleződés, hogy most, amikor megteremtdik a többség demokráciája, ők most kiáltanak jogállamért és sápítoznak a demokrácia elvesztésén.

A nagy lelepleződés az, hogy az elférgesedett jogállam csak nekik volt jogállam, a demokrácia csak nekik volt paraván, amely mögött a hatalmat kíméletlenül gyakorolhatták és a múlt csak az övük volt, hogy a jövő is mindenestül az övük lehessen.

Egy here réteg, egy minden idegen érdeket kiszolgálni képes gyarmati burzsoázia a bankadóval és az IMF vállvonásával elveszti privilégiumait. Egyelőre még csupán szimbolikusan, mert a valóságos elvesztéshez idő kell és új káderek, amelyeket ki kell képezni. De a szimbolikus elvesztés sokszor jobban fáj, mint a valóságos. Most fájdalmukban ordítanak a gyarmattartó burzsoázia Bauerjai, Nyergesei, Halmai. Temetik a demokráciát és a jogállamot, mert egy réteg elvesztette a privilégiumait. De hát – kérdezzük – a polgárság feltörésekor, a kapitalizmus kialakulásakor nem ez, és nem így történt? Amikor az arisztokrácia és a klérus vesztette el a privilégiumait? És akkor, nem sokkal véresebben történt? Eddig kit akasztottak fel itt? Csak tán nem az a jogállam vége, hogy egyes rablókat tüzetes nyomozás után vád alá helyeznek?

Ez a nagy lelepleződés: amikor egy közösség megszüntet igazságtalanságokat, s a demokráciát hatalmas tömbre, népre, polgárra, plebejusra és komoly munkát végző középosztályra helyezi, ők, mert elvesztették a privilégiumaikat, diktatúrát kiáltanak.

Az aranykor, ami számukra elveszett 1945-ben kezdődött, amikor a kommunista pártnak alig volt 17 százaléka, de minden hatalom a kezében összpontosult. Ezt, a Rákosi-féle demokráciát, a magyar nép 1956-ban, szétvágta. A komprádorok azonban idegen segítséggel visszaállították

a privilégiumaik rendszerét, és harmincöt évig működtették. Megint lett jó kis jogállam – nekik. Az IMF elvonulásával most az a reményük vált füstté, hogy ebben az új kétharmados világban is meg tudják őrizni a privilégiumaikat. Ha Orbán legalább féltérdre ereszkedik Levi Strausz Káhn vagy Rosenberg úr előtt, akkor most ugyanezekről a Bauerektől, Nyergesektől, Halmaiaktól a bölcs államférfi címet kapja. Mert nekik mindig egy külső hatalom diktátuma kell. Lehet az moszkvai, kancsukás ha-talom, lehet körmönfont IMF-zsarolás, mindegy: jogállam itt akkor van, ha nekik privilégiumaik vannak. Egy behódolt miniszterelnök és egy kolduló kormány eleve az ő privilégiumaikat jelenti. Ez a nagy lelepleződés.

Számukra az a jogállam, ha ők engedik meg a mindenkori miniszterelnöknek, hogy vonakodva építsen kaszinót és ragaszkodjék a nemzeti zászlók kitűzéséhez az oromzatra, ha elkészült, az a demokrácia, ha ők engedik meg a nemzeti középosztálynak, hogy sokat tegyen a nép felemeléséért, és akár családbarát politikát folytasson. S mindenekelőtt úgy fizesse a kamatokat, ahogyan ők diktálják. Összegezve: úgy folytasson egy nagyon szép és nagyon kedves, nagyon „gemütlich” magyar politikát, hogy a magyar nép az általuk meghatározott időben eltűnik a föld színéről. Teljesen jogszerűen. Demokratikusan.

Ami most történik, az egy valódi demokrácia kezdete, megalapozása. Próbajárata. Nehéz és veszélyes, mert a demokráciát éppen az a szabadság teszi sérülékennyé, amelyet meghagy az ellenségei kezén. A mérgezés jogát és lehetőségét nem vette el senki a volt privilegizáltaktól. Mérgeznek is rendesen. Alantas módszerekkel, hazudozásokkal, ferdítésekkel és soha egy pillanatig nem vallják be, hogy ők most az ősi privilegizált rend nevében, a szegény off-shorosok nevében szólnak.

A kétharmad nyílt, széles, egészséges, családi alapú demokráciát és szabadságot kíván, mert nem kívánhat mást. Ez a vágy kívánság, ezt az akarat hozta létre. De mindent meg lehet mérgezni. Különösen azok képesek erre a mérgezésre, akiknek a tájékoztatás a tömegkultúra majdnem teljesen a kezükben van és hivatkozhatnak és támaszkodhatnak az elmúlt évtizedek liberális begyökeresedéseire és az elplázásított tömeg gyurmázhatóságára. Van tehát veszély az óbégatásban.

Attól a demokrácia még demokrácia marad, ha bakon keményebben fogják a gyeplőt.